

Nemuritorul.

Rînduri scrise în noembrie 2003 cu ocazia editării de către Casa de discuri Electrecord a dublului album simfonic “Bucureștii de altădată “ semnat Mircea Chiriac .
Revizuite în 2006.

Mă uit la albumele cu fotografii de familie. Caut între ele, anume, figura tatălui meu la vârste diferite. Acum cînd el nu mai este cu noi, aici, pe acest plan astral, îl caut dincolo de amintiri subiective.

Iată-l la premiera baletului Iancu Jianu în 1965 pe scena Operei Române din București, alături de maestrul coregraf Oleg Danofski, de incomparabilii balerini Irinel Liciu, Gabriel Popescu, Valentina Massini.

Iată-ne prin 67' în fața bradului de Crăciun : eu îl țin în brațe pe Fănel motanul, tata ține pe braț un leu de pluș, mama la mijloc ne ține de braț pe amîndoi. Iată-l pe scena Atheneului Român la repetiția lucrării “Thalassa”, sau pe scena sălii de concerte Radio, dînd mîna cu dirijorul Emanuel Elenescu, la aplauzele pentru lucrarea mea favorită, “Bucureștii de Altădată”. Iată-l în fața Uniunii Compozitorilor din Danemarca alături de Ion Dumitrescu și Laurențiu Profeta. Iată-l acasă, la una din multele “mese” date de mama, alături de rude, prieteni și cunoscuți. În poze mici alb-negru, din acelea zimțate, zîmbim toți, față lîngă față . Iată-ne prin 54' în fața acvariului cu cei doi pești aurii Gogu și Mița, sau în picioare lîngă mama care îmi dădea mie, primele lecții de pian . Iată-l la Pelișor sau la Mogoșoaia, pe vremea cînd artiștii aveau asigurate locuri la case de creație și odihnă cu civilizată cazare și cantină convenabilă, alături de elita culturii românești : Eugen Lovinescu, Fănuș Neagu, Piliuță...Iată-l cu studenții în clasă la Conservatorul de Muzică din București, sau la una din ședințele de miercuri la Uniunea Compozitorilor din București, cunoscută drept Muzeul Enescu sau “Casa cu Lei” de pe Calea Victoriei. Iată-l primind una din multele decorații de Stat, sincer emoționat. Sau iată-l în străinătate, în călătorie particulară cu mama, cărînd în valiză un veșnic salam de Sibiu indiferent că se aflau în fața Muzeului Louvru sau pe străzile dezgropatului Pompei.

Sau iată-l prin 1947 la logodna cu mama, alături de prietenul său, maestrul Ion Voicu, cel care avea să înregistreze primul în studiourile Radio, nemuritoarea Serenadă pentru vioară și pian. Îmi pare rău că nu există nici o fotografie a părinților mei la Conservatorul Regal de Muzică, studenți la Clasa maestrului Jora, pe vremea când s-au îndrăgostit, când s-a creat Serenada... Dar iată-l pe adolescentul Mircea Chiriac, înălțînd “zmeul” alături de doi prieteni ; se gîndea tatăl meu pe atunci că zmeul acela de hîrtie cu panglici lungi, colorate probabil, se va înălța într-adevăr atît de sus?! Mă uit la toate aceste fotografii și mă întreb pentru a mia oară :” Doamne, cu cine seamănă tatăl meu ?!” Deodată știu ! Cu actorul Adrian Paul din serialul de televiziune “Nemuritorul” ! Seamănă leit ! Și-mi dau seama că întocmai personajului din film, pruncul botezat ortodox Mircea Chiriac a tăiat de-a lungul vieții, cu firea lui luptătoare, cu lupta lui de a-și realiza talentul muzical, cu talentul muzical dat lui de către Dumnezeu, ca un adevărat Nemuritor, capetele fioroase a multor opinteli a sorții în încercarea de a nu-I permite să-și îndeplinească Destinul . Însă ca un Nemuritor adevărat, a reușit tăierea celui mai hîd dintre capetele răuvoitoare : acela al Morții prin Uitare.

Vechii egipteni aveau o vorbă :

“ Pomeniște-mă și voi trăi ! “

Pomenindu-l pe tatăl meu, el va trăi nu numai în sufletul celor care l-au cunoscut, ci în amintirea celor care se vor bucura ascultînd acest album.

Va trăi în toți iubitorii de Muzică Mare .

Nu este numai datoria mea, este bucuria mea de a pune la dispoziția iubitorilor de Muzică, o parte din Creația compozitorului, și profesorului universitar Mircea Chiriac, cel care avea atîta umor, încît după ce m-am afirmat și eu în muzică, se prezenta glumind : “ Știi, eu sunt tatăl Corinei Chiriac ! “

Dacă ar fi să-I mulțumesc anume pentru ceva, I-ași mulțumi că mi-a fost un exemplu viu al adevărului că Viața trebuie trăită cu “schepsis”, cu folos, cu utilitate dar că pentru a împlini acest deziderat, e nevoie să fii solid și tare ca o stîncă !

Gîndea asta pentru că era născut în zodia taurului ? Îi era oare ușor să gîndească așa pentru că era și el solid și tare ca un taur ? Posibil.

Eu sunt născută în zodia scorpionului. Sufăr de toate trăsăturile majore ale zodiei.

Una dintre ele este sensibilitatea excesivă, prea adânc ascunsă de obicei. Mă îndreb astăzi : poate odihni cumva sensibilitatea umană în interiorul unei stînci sau acesta ar fi idealul de rezistență neclintită în fața oricărei ostilități a sorții ?!

De ce Îi dau azi dreptate taurului Mircea Chiriac ? Pentru că fetele moștenesc în general pe tați ? Pentru că încă mai caut acea miraculoasă Stîncă a învingătorului, sau pentru că nu-mi vine să cred că am și găsit-o întregă în ungherul necunoscut a inimii mele ?

Totul e posibil.

Viața își are rostul ei și fiecare din noi își poate poate găsi acest rost, dacă vrea să fie util celor din jurul său cu indiferent ce talent, îndemînare sau abilitate îl va fi înzestrat la naștere Bunul Dumnezeu.

Mulțumesc în numele tatălui meu celei care l-a născut, singura bunică pe care am cunoscut-o, pe numele său de fată Lucretzia Nestorescu, celor care l-au educat, tuturor celor care l-au ajutat în Viață și în Carieră , în special mamei mele, Elisabeta Chiriac, excepțională pianistă și profesor universitar, cea care l-a fost alături cu adevărat “la bine și la rău” mai mult de o jumătate de secol .

Mulțumesc de asemenea Casei de discuri Electrecord, pentru a-mi fi fost alături în vederea editării acestui dublu album .

Vă doresc audiție plăcută și chiar dacă pare că muzica simfonică românească nu “se poartă”, încurajez pe părinți, profesori și studenți să creadă în Cultura Românească, așa cum a crezut și tatăl meu : actul artistic autohton, este la rîndul lui un Nemuritor...

CORINA CHIRIAC- Noiembrie 2003